Р Е Ш Е Н И Е
№ 42247

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова
ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6509** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 72, ал. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.
Образувано е по касационна жалба на Б. К. М., срещу Решение рег. № 871 от 10.03.2026 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 121-ви състав, постановено по анд. № 14609/2025 г., с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице № 227зз1464/15.10.2025 г., издадена от К. Б. К. - полицейски орган, командир на отделение в 03 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.
Касаторът е изложил твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Сочи, че въззивния съд неправилно е приел за доказано наличието на фактически и правни основания за задържането му, както и че в оспорения акт липсват фактически обстоятелства, които да обосноват необходимостта от прилагането на ПАМ. Искането до съда е за отмяна на оспореното решение и отмяна на заповедта за задържане. Претендира присъждане на разноските по делото изцяло.
В съдебното заседание касаторът, не се явява и не изпраща представител.
Ответникът по касационната жалба, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпила писмена молба от 29.09.2026 г. от юрисконсулт Г., с която оспорва касационната жалба. Счита, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, както и че въззивният съд

правилно е обсъдил събраните доказателства като е приел, че са налице предпоставките за задържане. Искането до съда е решението на СРС да бъде оставено в сила. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.
Административен съд София - град, XXV касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становищата на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е основателна поради следните съображения:
Касаторът Б. М. е бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 и т. 4 ЗМВР със Заповед за задържане на лице № 227зз1464/15.10.2025 г., издадена от К. Б. К. - полицейски орган, командир на отделение в 03 РУ - СДВР, в 20:30 ч на 15.10.2025 г. След задържането на лицето е бил извършен личен обиск, за което е съставен протокол за личен обиск на лице от 15.10.2025 г. и са описани намерените у него вещи. Лицето е освободено в 14:25 ч. на 16.10.2025 г.
В хода на съдебното производство пред СРС и с цел установяване на спорните обстоятелства по делото е проведен разпит на свидетеля Х. К., който е обяснил, че процесният електрически велосипед не е откраднат, а е предоставен на касатора на изплащане от неговия брат В. Е.. Посочил е, че последният е закупил велосипеда и продължава да го изплаща, като не е предоставил на М. документите за него.
От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма, поради което е потвърдил същата.
Постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно.
Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, а според т. 4 на същата разпоредба - при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 70 ЗМВР. Разпоредбата на чл. 74, ал. 1 ЗМВР предвижда, че за лицата по чл. 72, ал. 1 се издава писмена заповед за задържане, а съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР същата следва да съдържа фактическите и правните основания за задържането.
Не е спорно, че заповедта е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на предоставените му правомощия. Това обстоятелство обаче не е достатъчно, за да обоснове законосъобразността на наложената ПАМ. Необходимо е обаче да са налице и материалноправните предпоставки за прилагането ѝ, както и да е спазено изискването за посочване на конкретните фактически основания, наложили задържането. В конкретния случай видно от заповедта е, че са посочени единствено „данни за извършено престъпление кражба; установяване на самоличност“, без да са изложени конкретни фактически обстоятелства, от които да се установява за какво деяние е заподозрян жалбоподателят, кога и при какви обстоятелства е извършено то и с какви негови действия е обусловено предположението за съпричастност към престъпление.
Настоящият състав на АССГ не може да сподели изводът на въззивния съд, че заповедта съдържа всички необходими реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР. Изискването за посочване на фактическите основания не се изчерпва с формалното отбелязване на правната норма или с общо посочване на вида на предполагаемото престъпление. Необходимо е административният орган да изложи

конкретни обстоятелства, позволяващи на задържаното лице да разбере причините за наложената мярка, както и да бъде осъществен съдебен контрол върху нейната законосъобразност.
В тази връзка следва да се съобрази и Решение от 25.05.2023 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-608/21, съгласно което чл. 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС допуска основанията за задържане да бъдат изложени и в документи, различни от заповедта, но изисква информацията за тези основания да бъде съобщена на задържаното лице в момента на лишаването му от свобода или в кратък срок след това. Информацията трябва да съдържа необходимите факти, позволяващи на лицето ефективно да оспори законосъобразността на задържането си. От съдържанието на оспорената заповед не може да се установи какви именно данни за престъпление са били известни на полицейския орган към момента на задържането. Представянето на допълнителни документи в хода на съдебното производство само по себе си не установява, че съдържащата се в тях информация е била своевременно съобщена на задържаното лице, така че да може да упражни ефективно правото си на защита. Поради това съставът на АССГ приема, че не е изпълнено законовото изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР за посочване в заповедта по чл. 72, ал. 1 ЗМВР на основанието за прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа", което представлява основание по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК за отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен.
На следващо място, настоящият съдебен състав намира за неправилен и извода на СРС относно наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.
Безспорно за прилагането на тази разпоредба не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по несъмнен начин извършването на престъпление от задържаното лице, нито да е определена окончателната наказателноправна квалификация на деянието. Достатъчно е наличието на данни, от които може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило престъпление или е съпричастно към извършването му. Тези данни обаче следва да бъдат конкретни, обективно установими и налични към момента на постановяване на задържането. Не е достатъчно общо предположение за евентуално противоправно поведение, което не е подкрепено с относими фактически обстоятелства.
В случая СРС е обосновал извода си за наличие на данни за извършена кражба с обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал електрически велосипед, за който не е представил надлежни доказателства за собственост, както и с преценката, че не е дал убедителни обяснения за начина на придобиването му. Тези обстоятелства не са достатъчни, за да обосноват предположение за извършено престъпление кражба. Не всяко държане или управление на вещ, за която лицето не представя документи за собственост, обосновава данни за извършено престъпление. Нито разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, нито друга такава норма поставя законосъобразното държане на движима вещ в зависимост от възможността при полицейска проверка да се представят документи, удостоверяващи собствеността върху нея.
От събраните по делото доказателства не се установяват конкретни обстоятелства, обосноваващи предположение за съпричастност на жалбоподателя към извършено престъпление кражба. Не се установява въз основа на какви обективни данни полицейският орган е достигнал до предположението, че вещта е предмет на престъпление, както и защо установените при проверката обстоятелства са наложили задържането на лицето. В тази връзка следва да бъдат съобразени и представените по делото (пред въззивна инстанция) гаранционна карта и други документи, свързани с произхода на велосипеда, както и събраните гласни доказателства. Същите не установяват сами по себе си правото на собственост на жалбоподателя, но са относими към начина на придобиване на вещта.
Настоящият състав намира, че събраните по делото доказателства не обосновават наличието на

конкретни данни за съпричастност на М. към извършено престъпление кражба, които да оправдават прилагането на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.
На следващо място, не се споделя и изводът на СРС за наличие на предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 2 ЗМВР предвижда, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. В случая заповедта за задържане са вписани трите имена и ЕГН на жалбоподателя. Същите данни фигурират и в представеното извлечение от Книгата за задържани лица. Това обстоятелство следва да бъде съобразено при преценката дали към момента на задържането действително е съществувала невъзможност за установяване на самоличността му. Вписването на тези данни не установява по категоричен начин в кой точно момент е била установена самоличността, както и въз основа на какви сведения полицейските органи са индивидуализирали лицето и дали към момента на издаване на заповедта вече са разполагали с достоверни данни за неговата самоличност. От доказателствата по делото не се установява конкретна причина, поради която самоличността на жалбоподателя не е могла да бъде установена по предвидените в чл. 70, ал. 2 ЗМВР способи.
Предположението за липса на документ за самоличност не замества изискуемото установяване на фактическите предпоставки за задържане. Дори лицето да не е представило документ при проверката, това обстоятелство само по себе си не обосновава наличие на хипотезата по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР, без да се установи невъзможност самоличността му да бъде определена по предвидените в чл. 70, ал. 2 ЗМВР начини.
Освен това оспорвана заповед се явява и незаконосъобразна, поради несъответствието ѝ с целта на закона и нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК.
Съгласно чл. 4, ал. 2 вр. чл. 6, ал. 2 АПК административните актове се издават за целите, установени от закона, като не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издават. Във връзка с горното при прилагане на мерките по чл. 72, ал. 1 ЗМВР полицейските органи следва да съобразят и необходимостта от тяхното налагане за всеки конкретен случай. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на законовите цели е било необходимо задържането за срок до 24 часа.
По гореизложените съображения съдът приема, че процесната заповед за задържане на лице е издадена в нарушение на нормативно предвидените изисквания относно съдържанието на акта за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 ЗМВР; постановена в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираните основни принципи изисквания за законност и съразмерност по чл. 4, ал. 2 и чл. 6 АПК, е незаконосъобразна, поради което обжалваното решение следва да се отмени и вместо него да се постанови ново, с което да се отмени оспорената заповед.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, на касатора следва да бъдат присъдени разноски за заплатена ДТ в размер на 5,11 евро. От представения по делото договор за правна защита и съдействие от 04.12.2025 г. се установява, че на жалбоподателя е била предоставена безплатна правна помощ от адвокат Е. М. пред СРС на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. С касационната жалба е поискано присъждане на разноските по делото - изцяло, което включва и разноските пред СРС. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, на адвоката следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 255,65 евро, съобразно представения списък на разноските, фактическата и правна сложност на делото и осъществената правна защита. В тази връзка е неоснователно възражението на ответната страна за прекомерност, доколкото посоченият размер от 255,65 евро съответства на фактическата и правна сложност на спора, вкл. и на извършените

процесуални действия. В касационното производство не са представени доказателства за направени разходи за адвокатска защита, поради което такива не следва да се присъждат.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XXV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение рег. № 871 от 10.03.2026 г. на СРС, НО, 121-ви състав и вместо него постановява.
ОТМЕНЯ по жалба на Б. М. Заповед за задържане на лице рег. № 227зз1464/15.10.2025 г., издадена от полицейски орган, командир на отделение в 03 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 4 ЗМВР е постановено задържането му за срок до 24 часа.
ОСЪЖДА СДВР да заплати на Б. М. сумата от 5,11 евро за ДТ.
ОСЪЖДА СДВР да заплати на адвокат Е. М., на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, сумата от 255,65 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществената безплатна правна защита пред СРС.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: